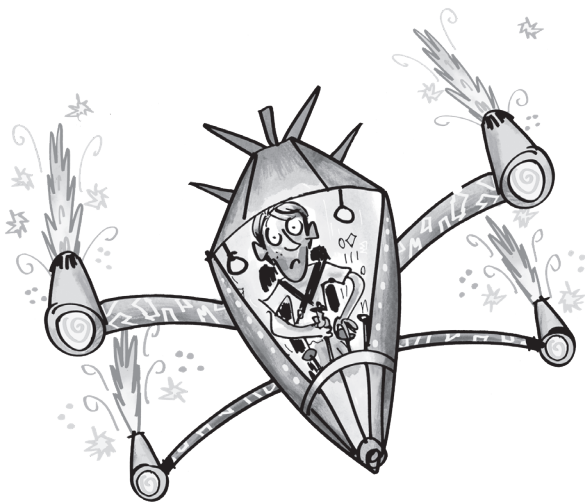

Странно
смейно

ТЕРИ ПРАТЧЕТ

Само **ТИ** можеш
да спасиш света

Приключенията на **ДЖОНИ МАКСУЕЛ**

СЪДЪРЖАНИЕ

1. ГЕРОЯТ С ХИЛЯДАТА ДОПЪЛНИТЕЛНИ ЖИВОТА	9
2. ВЪВЕДИ КОМАНДА ЗА НАЧАЛО НА ИГРАТА	21
3. „СЕРИЙНИ“ УБИЙЦИ	38
4. „УМИРА СЕ САМО НАУЖКИМ“	57
5. ЧЕ КОЙ, АКО НЕ ТИ?	75
6. ПИЛЕШКИ ХАПКИ В КОСМОСА	89
7. МРАЧНАТА КУЛА	109
8. МИРНИ ПРЕГОВОРИ И ПРЕРЕКАНИЯ	127
9. НА ЗЕМЯТА НИКОЙ НЕ БИ ТЕ ЧУЛ, КОГАТО КАЗВАШ „ЪЪЪ...“	143
10. В КОСМОСА <i>ТЪЙ</i> И <i>ТЪЙ</i> НИКОЙ НЕ ТЕ СЛУША.....	156
II. ЧОВЕЦИ!.....	172
12. СЪВСЕМ КАТО ИСТИНСКО	194

Могъщата Империя™ Скрий Уий™
е готова да нападне Земята!
Нашите бойни кораби бяха унищожени
след изненадваща атака!
Нищо не може да се изпречи
между Земята и ужасната мъст
на Скрий Уий™!
Но е останал един звездолет...
и от мъглите на времето изплува
един воин, един боец...
Той е последната надежда
на цивилизацията!

ТИ!

Ти си Спасителят на цивилизацията!
Ти, само ти си единствената преграда
между твоя свят и сигурното забвение.
Ти си Последната надежда...

**САМО ТИ
МОЖЕШ ДА СПАСИШ
ЧОВЕЧЕСТВОТО™!**

С много екшън,
снабдена с много нови елементи!
Съвсем като наистина!
Изумителни звукови ефекти и графика
Спам-вектор™!

Подходяща за IBM PC, Atari, Amiga, Pineapple, Amstrad, Nintendo. Фрагментите от играта са от версия, която досега не сте си купували.

Копирайт 1992 „Гоби Софтуер“, 17 834 запад „Агарта Драйв“, Шамбала, Тибет. Всички права запазени. Всички имена на компании и техните продукти са запазени търговски марки на съответните компании.

Имената „Скрий Уий“, „Империя“ и „Човечество“ са запазена марка на „Гоби Софтуер“, 1992 г.

1.

ГЕРОЯТ С ХИЛЯДАТА ДОПЪЛНИТЕЛНИ ЖИВОТА

Джони прехапа устна и се съсредоточи.

Тъжъй. Влизаш бързо, оставяш торпедото да се прицели – *бип-бип-бип-бибибийн!* – в първия космически изстребител, изстрелваш го – *пуф!* Изпразваш оръдията по изстребителя – *пат-пат-пат-пат!*, – удряш изстребител №2 и му разбиваш защитата с лазера – *бжжжжт!*, – а пък торпедото – *буффф!* – изкарва от строя изстребител №2, гмурваш се надолу, презареждаш оръдията и когато изстребител №3 започне да прави *пат-пат-пат*, го обстрелваш, след това пак се прицелваш в изстребител №2, докато се издига нагоре, пускаш му една ракетка – *пуф!* – и после пак го обстрелваш с...

Фиу-фиу-фиу!

Изстребител №4! Винаги излизаше последен, но погнеш ли го него пръв, на другите три им оставаше време да завият и накрая им цъфваш на мушката.

Вече шест пъти умря. А пък беше само пет часът.

Ръцете му хвърчаха по клавиатурата. Втурна се през мелето. Звездите се носеха покрай него с рев. Горивото му щеше да свърши преждевременно, но докато ония го настигнат, щитът щеше отново да се спусне, той вече щеше да е готов, два от онези щяха вече да са повредени и... Ей ги, идват... Пускай ракетите! Уха, късмет, праснах първия – мри, мри, мри! Червена мълния... *Фшишт...* Внимавай

с пробива в щита, докато се съсредоточаваш върху следващия... *Фшшшт...* И ей го последния, мъчи се да избяга, но той ей сегичка ще го догони! Натисни ускорителя – *зрррришш!* – и го дръж под око, докато сипе ли сипе изстрели към... *Фшшшт!* Ах!

Огромният корпус на главния извънземен кораб се появи в ъгъла на екрана. Десето ниво, ей ни, идваме... леко, леко... Кораби вече няма, така че Джони просто трябва да внимава да не навлезе в обсега му, а после да го разпердушини и...

Искаме да поговорим.

Джони примига срещу изписаното на екрана съобщение.

Искаме да поговорим.

Корабът премина с рев покрай него! Джони протегна ръка към ключа и забави ход, после се обърна и огромният червен силует отново заплува пред погледа му.

Искаме да поговорим.

Пръстът му увисна над клавиша „огън“. След това, без да поглежда към клавиатурата, той го отместа и натисна „пауза“.

Зачете се в инструкциите.

Само ти можеш да спасиш човечеството – пишеше на корицата. „Съвършен звук и графика. Върховната игра.“

Тежък крайцер на Скрий Уий, пишеше на седмнайсета страница, може да бъде унищожен със 76 лазерни изстрела. Щом веднъж разчистиш ескорта от изстребители и се нагласиш на удобно местенце, където оръжията на Скрий Уий не могат да

те стигнат, оттам нататък всичко е въпрос само на време.

Искаме да поговорим.

Макар и да беше натиснал „пауза“, съобщението продължаваше да трепка на монитора.

В инструкциите не пишеше нищо за съобщения.

Джони прелисти страниците. Това ще да е някой от Новите Елементи, с които според описанието била снабдена играта.

Остави брошурката, докосна клавишите и предпазливо изписа: Пукни, извънземен боклук!

Не! Не желаем да мрем! Искаме да поговорим!

Ама така не може, какви са тия работи?

Джонсън Клатето, който му даде дискетата и му преснима инструкциите на бащината си копирна машина, му беше казал, че минеш ли десето ниво, получаваш допълнителни 10 000 точки и Почетния свитък на Доблестта, а после се преместваш в сектор Арктур, където корабите са други и са повечко. Джони *си искаше* Почетния свитък.

Стреля още веднъж с лазера. *Фишишт*. Не му беше ясно защо. Просто защото си имаше джойстик и копче, на което пише „огън“, и те служат именно за *това*.

В края на краищата, на никое копче не пишеше „не стреляй“.

– Предаваме се! МОЛИМ ТЕ!

Протегна ръка и много, много внимателно натисна копчето за запис на играта. Компютърът избръмча, прещрака и млъкна.

После Джони цяла вечер не посегна към играта. Писа си домашните.

Имаше домашно по география. Трябваше да оцвети Великобритания, а после да отбележи с точка на картата мястото, където според него се намира тя.

Капитанката на Скрий Уий тупна с преден крак по бюрото.

– *Какво?*

Първата офицерка преглътна и се опита да задържи опашката си под почтителен ъгъл.

– Той току-що отново изчезна, мадам.

– Но прие ли?

– Не, мадам.

Капитанката затропа по бюрото с пръстите на трите си ръце. Мъничко приличаше на тритон, ала предимно на алигатор.

– Но ние не стреляхме по него!

– Не, мадам.

– И ти изпрати съобщението ми, така ли?

– Да, мадам.

– Колкото и пъти да го убием, той все се връща!!!

Засече Клатето през междучасието.

Клатето беше от онези момчета, които винаги ги избират последни при сформирването на отбори – макар че в момента това не беше от кой знае какво значение, тъй като учителят по физическо не вярваше в отборите, понеже насърчавали излишната надпревара.

Като ходеше, се тресеше. Разправяше, че било

нещо на хормонална основа. А пък като бягаше – тогава как само се тресеше! Разни негови части се устремяваха, накъдето им падне; само *най-общо погледнато* можеше да се твърди, че тича в някаква определена посока.

Но в игрите страшно го биваше. Просто го биваше не точно в ония игри, в които според повечето хора трябваше да те бива. Ако някога се проведе междуучилищно състезание „Кой пръв ще проникне зад непробиваемата компютърна защита?“, Клатето не само щеше да е в отбора, ами щеше и да подбира въпросния отбор.

– Мараба, Клати! – поздравя Джони.

– Вече не е гот да се казва „мараба“ – отвърна му Клатето.

– А пекъно ли е да се казва „гот“?

– „Гот“ си е винаги „гот“. Пък и „пекъно“ вече никой не казва.

Клатето се огледа заговорнически и после измъкна от чантата си някакъв пакет.

– *Ей това* е гот. Пробвай го.

– Какво е то?

– Свалих „Звездният боец Терабомбър“ – ухили се Клатето. – Обаче не казвай на никого, става ли? Просто набирай FSB. Ама да ти светна, не е кой знае какво. Пускат ти бомбичките и... такова... Абе просто натискай клавишите и ще видиш какво става...

– Гледай сега... Знаеш ли я „Само ти можеш да спасиш човечеството“?

– Още ли на нея играеш?

– Ти... такава... нищо не си й правил, нали? Ъ?
Тъй де, преди да ми я дадеш.

– Не. Че тя дори нямаше защита. Нямаше какво да правя, освен да преснимам инструкциите. Що?

– Не си играл, така ли?

– Е, поиграх си. – На всички игри Клатето играеше само по веднъж. Можеше да погледа две-три минути как се играе дадена игра, после хващаше джойстика и опердашваше максималния брой точки. И след това никога вече не я поглеждаше.

– И не ти се случи нищо... хммм... шантаво?

– Като например?

– Като например... – Джони се запъна. Можеше да разкаже всичко на Клатето – и после Клатето щеше да се разхили или пък нямаше да му повярва, или пък щеше да му каже, че е била някаква закачка или нещо от сорта, номер някакъв. Или пък вирус. Клатето си имаше цели дискети, пълни с компютърни вируси. Не че правеше нещо с тях. Просто си ги събираше, както другите събират марки и разни такива работи.

Можеше да каже на Клатето – и след това станалото вече никак си нямаше да е истинско.

– Ами... такава де... шантаво, нали знаеш.

– Като например?

– Идиотско. Хммм... Абе такава... като в живота.

– Ама то така и трябва да бъде! Че нали си пише: „Съвсем като наистина“. Надявам се, че си прочел инструкциите. Татко си пропиля цялата обедна почивка да ти ги преснима.

Джони се усмихна криво.